

РЕШЕНИЕ

№ 1953

гр. София, 09.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 18.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **14156** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 и сл., във връзка с чл. 121, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на С. С. О., [населено място] срещу решение № ПО – 135 от 28.11.2019г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция по приходите (НАП) - [населено място], с което е оставена без уважение жалбата срещу потвърдено постановление изх. № С192225-023 -0003336 от 12.11.2019 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на обжалваното постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, представлява се от адв.Гайдарска, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответната страна - директорът на ТД на НАП - [населено място], чрез процесуарния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира разности.

СГП, редовно призована, не изпраща представител ни взема отношение по жалбата.

Административен съд - София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Постановлението за предварителни обезпечителни мерки е издадено въз основа на мотивирано искане от 11.11.2019г. от орган по приходите при ТД на НАП-С., в качеството си на ръководител екип, извършващ ревизията, възложена със ЗВР №

P-22222519006503-020-001 от 09.10.2019г.

В искането е посочено, че предполагаемия размер на публичното задължение е в размер на 2264000,00лв.

Въз основа на горепосоченото искане е издадено постановление изх. № С192225-023-0003336 от 12.11.2019г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки от публичен изпълнител в дирекция "Събиране" на ТД на НАП С. град, изразяващи се в налагане на запор върху наличните и постъпили суми по банкови сметки при [фирма] и [фирма].

Издаденото постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки е осорено пред директора на ТД на НАП С. град, които с решение № ПО – 135 от 28.11.2019г е оставена без уважение жалбата срещу потвърдено постановление изх. № С192225-023-0003336 от 12.11.2019г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, III отделение, 17 състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Съгласно чл. 121, ал. 2 от ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 от ДОПК. Цитираната разпоредба на чл. 197, ал. 1 от ДОПК предвижда, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да се обжалва в 7-дневен срок от връчването му пред съответно пред директора на Териториалната дирекция на НАП по местонахождение на публичния изпълнител, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки - в 7-дневен срок от получаването на жалбата.

Разпоредбата на чл.197, ал. 2 от ДОПК предвижда, че решението на органа по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на публичния изпълнител, съответно на териториалната дирекция, чийто директор го е издал.

От друга страна, нормата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК определя условията, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка.

Въз основа на граматическото и систематичното тълкуване на горепосочените разпоредби се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

В настоящия случай процесното решение № ПО – 135 от 28.11.2019г. на директора на Териториалната дирекция на Националната агенция по приходите - С. е издадено от орган, който разполага с материална компетентност.

Съобразно нормите на чл. 197, ал. 1 - ал. 3 от ДОПК, в настоящото производство съдът извършва преценка и на законосъобразността на самото налагане на предварителните обезпечителни мерки.

Обжалваното постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, издадено от главен публичен изпълнител в ТД на НАП - С. е издадено от компетентен

орган - от главен публичен изпълнител в териториалната дирекция на НАП съгласно правомощията, определени в чл. 167 от ДОПК; в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и посочените в същата норма задължителни реквизити.

Видно от данните по делото е налице искане от орган по приходите във връзка с ревизия спрямо С. С. О. образувана със ЗВР № Р-22222519006503-020-001 от 09.10.2019г., с което е направен извод, че събирането на предполагаемите задължения на дружеството в размер на общо 2264000,00лв. ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

В рамките на производството по издаване на постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки публичният изпълнител извършва преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и при съобразяване на условията по чл. 121, ал. 3 от ДОПК същият има правомощието да наложи обезпечителните мерки. Като мотиви за налагане на предварителната обезпечителна мярка е посочено, че дружеството е приспаднало данъчен кредит по фактури, във връзка с които не може да бъде установено реалност на извършена доставка или услуга. Отчетен е факта на предполагаемото задължение и наличните активи.

В настоящия случай е съобразено изискването на чл. 121, ал. 3 от ДОПК, съгласно което предварителните обезпечителни мерки следва да се налагат върху активи, обезпечаването на които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето или ако това не е възможно, налагането им да не води до нейното спиране.

В настоящия случай, не са налице и основания за отмяна на наложените предварителни обезпечителни мерки по смисъла на чл. 197, ал. 3 от ДОПК. От една страна, длъжникът не е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. От друга страна, публичният изпълнител е спазил условията по чл. 121, ал. 1 от ДОПК за налагане на предварителните обезпечителни мерки - до него е направено мотивирано искане от органа по приходите; наложеният заповест е с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

С оглед на горното се обосновава извода, че решение № ПО – 135 от 28.11.2019г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция по приходите (НАП) - [населено място], с което е оставена без уважение жалбата срещу потвърдено постановление изх. №С192225-023-0003336 от 12.11.2019г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С. са издадени от компетентен орган, въз основа на мотивирано искане от орган по приходите, като са спазени изискванията на материалния закон и на административно-производствените правила.

По отношение на възражението, затова, че дружеството разполага с други активи достатъчни да обезпечат процесното вземане, съдът намира, че така изложените твърдения не бяха подкрепени с убедителни доказателства, които да опровергават извода на решаващия орган, затова че наличните активи са недостатъчни за обезпечаването на предполагаемо публично вземане.

По тези съображения, съдът намира, че жалбата на С. С. О. следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода от спора и направеното искане за присъждане на разноски на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 500лв.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК и чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. О., [населено място] срещу решение № ПО–135 от 28.11.2019г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция по приходите (НАП) - [населено място], с което е оставена без уважение жалбата срещу потвърдено постановление изх. № С192225-023 -0003336 от 12.11.2019 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА С. С. О., [ЕИК] да заплати на ТД на НАП-С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 500лв.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: